

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири брой. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвъртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 21. У Новоме Саду, 7. Юния 1860. ГОД. III.

Евангелске науке.

(За писанъ, ученъ на изуесть и владанъ по ньима.)

(Продуженъ.)

11. Пошшуй родителѣ.

Богъ заповѣда глагола: Чти Отца и Матерь, и
иже злословитъ Отца или Матерь смертїю да оумретъ.
Мт.

12. Моли се Богу.

Духъ естъ Богъ и иже кланяетса емъ, духома и
истиною достонтъ кланятиса.

I.

Егда молишиса, не буди якоже лицемѣри, иже
любятъ въ сонмищахъ и въ стогнахъ пѣтей стоуще
молитиса, яко да явѣтса человекумъ: Аминь глаголю
вамъ, яко воспрїемлетъ мздѣ своѣ. Ты же егда мо-
лишиса вниди въ кѣтъ твою, и затвори въ двери
твоѣ, помолиса Отцѣ твоємъ иже въ тайнѣ: и Отецъ
твой видай въ тайнѣ воздасть тебѣ ѡвѣ.

Мт.

Молаще са не лишше глаголите якоже пзычници:
мнатъ бо, яко во многоглаголанїи своемъ оуслышани
будѣтъ. Неподобитса оубо имъ, вѣсть во Отецъ вашъ
иже требете, прежде прошенїа вашегъ.

Мт.

Не всякъ глаголай ми, Господи, Господи, вни-
детъ ко царствіе небесное: но творай волю Отца мо-
его, иже есть на небесахъ.

Мт.

13. Не куня се.

Азъ глаголю вамъ: Не кленитесь никакъ: ни не-
бомъ, яко есть престолъ Божій: ни землею, яко
есть подножіе ногама его: ни главою своею, яко не-
можеша влася единого бѣла или черна сотворити.

Мт.

14. О жершви.

Аще принесеша даръ твой ко олтарю, и тѣ помя-
неша, яко братъ твой иматъ нѣчто на тѣ: Устави
тѣ даръ твой предъ Олтаремъ, и шедъ прежде смири-
ся съ братомъ твоимъ, и тогда пришедъ принеси даръ
твой.

Мт.

Блажени чистіи сердцемъ, яко тѣи Бога оузратъ.

Мт.

15. О любви.

Возлюбши Господа Бога твоего всѣмъ сердцемъ
твоимъ, и всею душою твоею и всею мыслию твоею.
Сіа есть первая и болшая заповѣдь. Вторая же по-
добна ей: Возлюбши искреннаго твоего, яко самъ
себе. Къ сію обую заповѣдью весь законъ и пророцы
висатъ.

Мт. и Л.

И семъ развѣдѣютъ вси, яко мои бученицы есте, аще любовь имате между собою. *)

Аще любите ма заповѣди моя соблюдайте. **)

I.

Всакъ иже слышитъ словеса моя сѣа, и творитъ а, буподоблю его мъжъ мъдръ, иже созда Храминъ свою на камени: И сниде дождь и прїидоша рѣки, и возвѣлаша вѣтри и нападоша на храминъ тѣ, и не падеса: шнокана бо бѣ на камени: И всакъ слышай словеса моя сѣа, и не творя ихъ, оуподобитса мъжъ юродивъ, иже созда храминъ свою на песцѣ: И сниде дождь, и прїидоша рѣки и возвѣлаша вѣтри и шпросаша храминъ той, и падеса, и бѣ разрѣшенїе ея келїе

Мт.

Ова и она у прошавшемъ брою изреченїя самогъ Христа Спасителя служеѣа за правило живота свакоме Христїанину пошто су деца у букварекомъ и у часловескомъ разреду диктандо писала, смисао нѣховъ разумела и на память ихъ научила по ономъ сръбскомъ тексту, кои се у бр. 19. Школскога Листа одъ год. 1859. налази; нужно е да псалтирци и на славенескомъ езыку упознаду и на память науче. То е узрокъ што су изреченїя та овде по ономъ истомъ реду као и тамо изложена, съ придаткомъ юштъ нѣкихъ найглавнїихъ еванѣлескихъ изреченїя. Учитель ѣе сваке неделѣ у часу за толкованѣ евангелїя и апостола одреѣеномъ пошто е еванѣлїе и апостолъ одъ

*) По томе ѣе познати сви, да есте вы мои ученицы, ако имали будете любовь меѣу собою.

**) Ако ме любите, а вы чувайте, — извршуйте — мое заповести.

доидуће неделѣ разтумачіо; по едно веће или два три мана изреченія славенска, — коя е већъ пре школе на табли правилно написао, — овимъ редомъ предузети:

Найпре едно дете прочита написано изреченіе. Затимъ сва деца препишу га съ табле у свое на то одређене књижице и еданъ другомъ поправи преписано, да се вебы погрешке, кое смисао вређаю, подкрале. *) После тога учитель испитуе децу знаду л' изреченіе то сръбски казати, и ако кою речъ или речцу неразуму, разясни имъ; опомене ихъ да се по томе правилу владаю, и пыта знаду л' кою заповесть Божію; іошть коє изреченіе изъ св. писма; или кою пословицу, коя исту ту науку у себи садржи, коя то исто заоведа ил' забранює; сећаю л' се и какве приповедке, у којој се та иста врлина хвали и узвишує, ил' тай порокъ куди и коре. — Овако исписано и разговорено еванђелско изреченіе имаю сва деца кодъ куће на паметь научити и утубити, пакъ после себи за правило живота узети и по томе се строго владати. О овоме дакле нека свакій учитель децу обавести и одъ ннихъ обећанъ узме да ћеду се красне те Божіє науке целога живота свогъ постоянно држати, и нека при погрешкама децу на дато обећанъ сећа, и дотично еванђелско изреченіе изговорити даде. У славенскомъ тексту научено, ал' пре тога добро разяснѣно изреченіе светога писма има двоструку важность: прво, што ће сва та изреченія дете за живота свога у цркви на томе езыку слушати; а друго, што е то езыкъ нашъ и за насъ лако разумљивъ, али ипакъ не свакидашній, па съ тога што на нѣму само свете науке слушамо, и онъ е самъ за свакога одъ

*) На краю свакога изреченія стои означено име еванђелиста изъ коєга е књиже извађено, кое валя да и псалтирци у књижици своіој прибележе.

васъ светъ, и наука еванђелска на нѣму исказана, чини намъ се много светія, него кадъ се у нашемъ ербскомъ езыку искаже. —

В.

У 3. Неделю после Духова.

Евангеліе одъ Мат. гл. 6. зач. 18.

Рече Господь: свѣтилникъ тѣло есть око: аще уѣш бѣдетъ око твоє просто, все тѣло твоє свѣтло бѣдетъ. — Свѣтилникъ (свећа) телу ете око: ако дакле око твоє буде чисто (здрaво), све ће тело твоє светло быти.

Аще ли око твоє лѣкаво бѣдетъ, все тѣло твоє темно бѣдетъ. аще уѣш свѣтъ иже въ тебѣ, тма есть, то тма колми. — Ако ли око твоє кварно буде, све ће тело твоє тамно быти. Ако е дакле светило (видело) што в у теби, тама, то тама колика е. (у колико е већа?)

Никтоже можетъ двѣма господинома работати любоединаго возлюбитъ, а другаго возненавидитъ, или одинаго держитъ, ш другѣмъ же нерадѣти начнетъ. не можете Богъ работати и мамонѣ. — Нико не може два господара служити: еръ или ће однога любити, а на другога мрзити, или ће се однога држати (служити га свесрдно) а за другога не марити. Не можете Богу служити и маммону. (богатству.)

Сегш ради глаголю вамъ: не пацытеса дѣшею кашею что есте или что пиете, ни тѣломъ вашимъ во что шелечетеса. не дѣша ли болши есть пици, и тѣло шдежди. — Зато вамъ кажемъ: не брините се душою вашомъ, (за животъ вашъ,) шта ћете ести или шта

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ћете пити, ни за тело ваше, у што ћете се обући. Ние ли душа (животъ) више (претежнiе) одъ ране, и тело одъ одеда?

Воззрите на птици небесныѣ, ѡкш ни сѣютъ, ни жнѣтъ, ни собыраютъ въ житницы, и отецъ вашъ небесный питаетъ ихъ, не вы ли паче лучши ихъ есте; Погледайте на птице небесне како (оне) ни сею, ни жнѣду, нити сабираю у житнице, па отаць вашъ небесный рани (пита) ихъ. Нисте ли вы много болѣи, (претежнiи, важнiи) одъ нѣихъ?

Кто же ѡ васъ пекѣса можетъ приложити возрастъ своему локоть единъ; — А ко одъ васъ бринући се може приложити (примакнути) узрасту своему лакать еданъ?

И о шдежди что печетеса: смотрите крѣнъ селныхъ, како растѣтъ, не трѣждаются ни прадѣтъ. — И за одеда што се бринете: погледайте польске кринове *) како расту, не трудесе нити преду.

Глаголю же вамъ: ѡкш ни Соломонъ **) ко всеѣ славе своей шблечеса, ѡкш единъ ѡ сиѣхъ. — А кажемъ вамъ, да ни Соломонъ у свой слави своѣю не обуче се као еданъ одъ нѣихъ. (одъ тихъ кринова или лияна.)

Аще же сѣно селное днесъ сѣче, и утрѣ въ печь вметаемо, Богъ такъ шдѣваетъ, не много ли паче васъ маловѣри; — А кадъ польско сено, кое данасъ есте а сутра се у пећь баца, Богъ тако одеда, не много ли веѣма васъ (одеда) маловерни?

Не пацытеса увш, глаголюще: что ямы, или что пиѣмъ, или чимъ шдеждемса; всѣхъ бо сиѣхъ мзыцы тишѣтъ: вѣсть бо отецъ вашъ небесный, ѡкш тревѣте сиѣхъ всѣхъ. — Небрините се дакле, говорећи: шта ћемо ести, или шта ћемо пити, или чимъ ћемо се о-

*) Кринь, лиянь или богородично цвеће.

**) Ко е было Соломонъ — све о иѣму може се пытати.

денути. Єрь све то народи ишту; (зато моле,) а отаць вашъ небесный зна да вамъ све то треба.

Ищите же прежде царствїа Божїа, и пракды єгш, и сіа кса приложатса вамз. — Него иштите найпре царства Божїегъ, и правде нѣгове, и ово све придодаће вамъ се.

Апостолъ къ Римлянина гл. 5. зач. 88.

Братїе, шправдавшеса вѣроу, миръ имама кз Богъ, Господемз нашимз Исхсз Хрїстомз. — Браћо! оправдавши се веромъ, миръ имамо ка Богу (сѣ Богомъ) крозъ Господа нашего Исуса Христа.

Имже и приведенїе швѣтохомз вѣроу ко благодать сїю, кз найже стоимз и хвалимса упоканїемз слакы Божїа. — Крозъ когъ и приступъ наѣоємо веромъ у благодать ову, у коїой стоимо, а хвалимо се наданѣмъ (узданѣмъ) славе Божїе.

Не точїю же; но и хвалимса кз скорбехз, вѣдаще якш скорбь терпѣнїе содѣловаетз. — И не само (то) него се хвалимо и у неволяма, знаюћи да неволя трпльнѣ чини. (твори, прави.)

Терпѣнїе же искуство, искуство же упоканїе: Оупоканїе женє посрамитз: якш любы Божїа излїжса кз сердца наша, дѣхомз скатымз даннымз намз. — А трпльнѣ (чини) искуство, а искуство наданѣ: А наданѣ неће посрамити, (осрамотити,) єрь любовь Божїя излила се у сердца наша Духомъ светымъ кои намъ е датъ.

Єще бо Хрїстосз сѣрымз намз немоцнымз, по времени за нечестивыхз умре. — Єрь Хрїтосъ іошъ кадъ смо немоћи (слаби) были, у време (свое) за безбожникє умре.

Єдва бо за праведника кто умретз: за благого бо негли кто и дерзнетз умерети. — Єрь єдва ће за

праведника ко умрети; за благогъ (доброгъ) може быти да бы се ко и усудио умрети.

Составляетъ же свою любовь къ насъ Богъ, иже еще грѣшникомъ същымъ намъ, Христосъ за ны умре: — Али Богъ саставля свою любовь съ нама, (показуе любовь свою къ нама,) да іошъ кадъ смо грѣшници были, Христосъ за насъ умре.

Многъ же увшъ паче шпракдани бывше нынѣ крокю егш, спасемса имъ ѿ гнѣва. — Много ћемо дакле већма, оправдани будући садъ кровлю нѣговомъ (Христовомъ,) спасени быти крозь нѣга одъ гнѣва.

Аще бо врази бывше, примирихомса Богъ смертію сына егш, множае паче примирихомса, спасемса къ животѣ егш. — Еръ іошъ непріатели бывше, (докъ смо іошъ были непріатели Богу) помирилисмо се съ Богомъ смрѣу сына нѣвогъ, много ћемо се већма, помирили будући, (кадъ смо се помирили) спасти у животу нѣговомъ.

Младежъ и цвеће.

I.

Некій любитель цвећа добые еданпутъ одъ свога пріятеля одну усађену ружу на даръ. На ружи той бияше много пуполяка, али е одъ свію, едаъ пуполякъ быо najlepшій и наједриі, и новыі господаръ руживъ већъ се унапредъ радовао, како ће красну ружицу одъ пуполяка тога имати. У своіой радости не могао да дочека онай часъ, кадъ ће се пуполякъ самъ одъ себе развити, и зато в свакій данъ выше пута у вртъ ишао те загледао, ал' се већъ нѣгова ружица развила. Наноследку постане нестрпеливъ, на

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

узме перочникъ и засече мало пуполякъ, да бы се само што пре развіо.

Желя нѣгова после краткогъ времена испуни се и пуполякъ се тай развіе, али развіена ружица была е бледа, и могао си на нѣой яко познати она места где ю е, кадъ е іоштъ у пупољку была, перочникъ додирнуо и повредіо. У место дакле пуне и лепе румене ружице, кою бы овај човекъ добыо быо, да ю е пустио да се сама развіе, имао е онъ садъ предъ собомъ бледый и осакаћеный па съ тога болестный цветъ, кои се до душе пре времена развіо, ал' башъ зато и прецветао пре времена.

Реѣи ћешъ, драгій читателю, тай любитель цвећа быо е права нека будала. За свою несмотреность и преухитреность самъ е себе онъ найвећма казнио и лишіо се оне милине, за којомъ е чезнуо! И заиста, ты право имашъ, тако и есть. Али погледай само наше србеке грађанске отмѣніе куће, па ћешъ се уверити, да и у њима много, врло много оваке несмотрености, и претеране хитнѣ има. Ево како :

Младежъ е наша цвеће, коѣ се изъ пупољка свогъ полагаю развіа, да на свое време светой нашој православној цркви, миломъ роду нашемъ и друштву грађанскомъ на ползу буде. Али треба времена да се сви они дари, кои су у нѣжномъ младости пупољку сакривени, развію; треба животне стихіе и воспитателске неге, коя горнѣмъ задатку одговара. Не треба одъ деце пре времена изчекивати велике и сјајне успехе; не треба потраживати одъ њи онакове плодове за кое ни духъ њиховъ ни тело њихово іоштъ дозрело нѣ! Не треба ихъ пре времена са огњишта народне просвете одводити и туђинству прилюбљивати; връ таковымъ поступанѣмъ узбунюе се природный развитакъ урођеныхъ и у пупољку іоштъ налазећихъ се дарова дечинхъ! Но има на жалость ро-

дителя, којима се природни путъ што къ правомъ воспитанію дечиємъ води, чини да е врло полаганъ; они бы ради были, свою децу прекимъ путемъ просветити, изобразити и до зрелости и савршенства довести, па у той претераной ревности и неопаве, како имъ збогъ њихове хитнѣ, деца теломъ и душомъ окржяве, за грађанскій животъ неспособна, за родъ и цркву свою изгублѣна и у свакомъ погледу занемарена, забаталѣна и заблуђена постану.

Наши грађани, којима е Богъ дечицу поклоніо, а къ томе и средства матеріјална дао, да могу ту своју децу болъ воспитавати, пре свега стараю се како ће децу своју изъ блаженогъ райскогъ детиньства што пре истиснути, како ће ихъ одъ свое цркве и свое народности одвикнути, а туђинству прилюбити, и нечему што превазилази родителско грађанско станѣ за рана привикнути. У ономъ узрасту, кадъ треба да се јошъ цела наука и сво обучаванѣ на наочигледномъ сматраню оснива и у разговору на своме матернѣмъ езыку предае, желе грађани наши, да имъ деца њихова оно уче, на што волѣ немаю, што неразуму, одъ чега ће слабу користь имати. Дете мушко, едва ако е до седме ил' осме године у србску школу ишло, то е већъ за њѣга доста и крайнѣ е већъ време, да у мађарску ил' немачку школу иде, где ни речи ніе кадро разумети одъ свега што му учитель предае, и где е предаванѣ тако устроено, да за децу онога народа чія е школа приличи, а не за наша два три единца и самовольца. Девойчице жалибоже кодъ насъ садъ већъ найпре уче туђе езыке, па текъ у нетой, шестой години почну учити србски, а у седмой години престаю ићи у србску школу, — или неиду башъ ни мало. — „Шта ће мојой кѣри рацки езыкъ, — вели милостива госноя мамица — кадъ на њму нити ће се моћи nobль унтерхолтовати, нити ће моћи леше романе читати;

мени е до тога стало да ми ћерка што пре научи играти и мађарски и немачки говорити, па да з могу, кадъ одъ 12. година буде на балове водити, а да ми образъ предъ светомъ нецрвени!“

Неће да мисле овакови родители да претерана хитня нѣхова и нѣхово отвећъ погрешно и јадно мнѣнје о воспитанію, чини децу нѣхову овлашъ изображенима, лакомисленима, непотребнима и несходныма за онај кругъ у комъ су позвани да живе; са собомъ самымъ и станѣмъ своимъ незадовольнима и несрећныма! Ахъ родители! родители! кудъ хитите? заштъ не оставите пунољку времена да се самъ подъ благимъ упливомъ природногъ свогъ поднебія развие? заштъ не дате деци времена да се до дванајсте своје године у народной школи, у светой цркви и у нашемъ србскомѣ дому природи сходно воспитаю, и да за то време на очигледно и на миломъ своемъ матернѣмъ езѣку обшта знања себи прибавляю? Као што се сунце свако јутро полагаано надъ зреникомъ указуе, и мало по мало пенюѣи се до найвыше своје точке дође, а мы готово и не приметимо кадъ брже све то буде; исто тако е промисао Божій нѣжнѣйшій цвѣтакъ у пунољакъ затворио, да се тамо крепи и негуе, докъ време не дође, кадъ ће своіомъ собственомъ снагомъ развити се и у пуној красоти своіой указати се. Што се овде за цвѣће вели, то и за младежъ важи. Дете треба да се найпре воспитава у своіой вери, у своје миломъ матернѣмъ езѣку, ако хоћемо да буде достоянъ сынъ свога рода; срдце дѣтинѣ, нѣгова воля па и саме умне снаге нѣгове никада неће се како валя развити, нити ће човечеству на користъ служити, ако се овај природнѣйшій редъ прескочи. Нити е дете кадро науку, као науку схватити, ма ты шта радіо, и ма се како мучіо и натеао; врѣ оно јоштъ нѣ за тай посао сазрело. Али

шальи ти децу у народну школу где ће учитель њима различите ствари предъ очи стављати, о њима се разговарати съ децомъ, њи испитивати, упућивати, сећати, доводити до тога да себи одпре виђене предмете представљаю, и споређую; гди ће чути библичне и друге моралне приповедке, гди ће научити кои стотинакъ изреченія изъ св. писма и пословица кое ће имъ за правило владаня у животу служити, гди ће научити пояти и разумевати наше красне црквене песме, па се съ тымъ црквеномъ животу, као главном елементу нашега быћа, прилюбити; где ће научити рачунати, ербеки правилно говорити, читати и писати; разумевати по мало црквеный языкъ, и у свое време приправити се за ученъ нама нужднога немачкога языка. То све уради родителю! па ћешъ дочекати обилный благословъ Божій на милой децы, на красномъ подмладку твоем.

Кое дете одъ шесть или седамъ година у народну школу пође, па до свое дванајесте године у ню иде, и подъ управомъ мудрогъ учителя воспытаніе и основно образованъ получи, то е чврстыи и постоянный темель положило за животъ у свакомъ станю; томе ће лако быти у наукама, у занатыма, у ученю другихъ языка и у свачему, чега се латио буде напредовати, ако само у свакоме послу разборито, наметно и съ вольомъ поступало буде.

Наша народна школа садржи у себи довольно градива за развіянъ, вештбанъ и изображаванъ духа дечіага у узрасту одъ 6—12 година. Предмети су у ньой тако разређени, обучаванъ е тако удешено, да се одъ лакшега на теже, одъ ближега на даль, одъ познатога на непознато прелази. Све што се годъ предае удешено е за развіянъ дечіихъ дарова и стои у најтешнѣмъ савезу са узрастомъ дечіимъ и са животомъ њиховымъ. — Приповедке, разговори, предмети

за читанѣ и писанѣ, задатци у рачуну умномъ и писменомъ, мелодіѣ и текстови за поянѣ, ученѣ и размеванѣ молитава, ученѣ народныхъ песама, па и само ученѣ немачкога языка у старимъ разредима, све то дае најболю душевну рану за нашу у тима годинама налазећу се децу. Само васъ родители, и опетъ опоминѣмъ, сетите се онога пупољка, о комъ почесмо говорити, и не хитите съ децомъ своіомъ; не желите да вамъ се дете премести у стари разредъ, докъ најпре млађій разредъ съ добримъ успехомъ не сврши; слушајте у овомъ погледу саветъ учителѣвъ, катихетинъ и директоровъ, а особито чувајте се да децу своју пре времена изъ народне школе не извадите; ерѣте проћи као онај любитель цвећа, кои в пупољакъ свой перочникомъ засекао, да му се пре времена развіе.

(Продужиће се.)

ИЗЪ ПСАЛТИРА.

П е с м а I. *)

Блаженъ мужъ^ъ е, кои безбожника
Зле савете свагда избегава,
И нестои на путу грешника,
С' клеветници нити заседава:

Већъ сву свою волю покорава
Свог' Господа закону узнетом':
Па се у том' дан' ноћ поучава
У свом' уму на Бога прнетом'.

*) Овде у овомъ листу само ће се неколико овихъ песама ставити; у Ср. Карловци цео се Псалтиръ овако у стиховима штампа. — Ур. Шк. Листа.

Тай ће бити као дрво снажно,
Усађено край извора вода,
Кое носи на време издашино
Сладко воће край сви непогода.

Коме никадъ листъ одкинут' неће
Бурногъ ветра насртанъ силно,
Коме срећа одсвуда долеће,
И благословъ вишњи изобилно.

Ал' безбожни никадъ ни довека
Ова блага задобити неће;
Већ ће бити ко пра', безъ запрека
Што са земљъ съ олујомъ одлеће.

С' тога неће безбожници клети
Вечанъ живеть добити на суду,
Нит' ће грешни к' праведнимъ с' узнети,
Кои дружбу неподносе худу.

Еръ Господа безгранично знањ
Праведника зна сва дела права:
А безбожни грешно путованъ
Вечну пропастъ тима ускорава.

Јосифъ Горјановићъ,
парохъ ирижкій.

Д О П И С Н.

**. За доказъ како се единовѣрна браћа наша у Буковини труде о подизаню школа и снабдеваню учителя, служити намъ могу не давно у аустријскомъ школскомъ вестнику изишавша известія, коихъ е садржай ово: У Мамаешти сеоцу у Буковини, православный свештеникъ Зуркановићъ завео е одъ собствене волѣ школу, у којој онъ самъ без-

платно децу обучава съ великомъ ревношћу и съ добрымъ успехомъ. У месту Стипеници има православна школа великога добротвора у лицу тамошнѣга властелина Костина; съ нѣговомъ матеріалномъ помоћи, и подъ нѣговымъ надзира-ніемъ школа та яко напредув. У месту Васкуцу поклонію е властелинъ Петрино школи православной кућу и вртъ, а честитый протопресвитеръ Луческуль купио е и поклонію школи еданъ празанъ милякъ башъ до школскога зданія налазећи се. Истый тай валяный пастиръ поклонію е общини сеоской 5000 ф. ср. у државнимъ обвезаницама подъ тымъ условіемъ да се одъ лихве на ту главницу припадаюће, плаћа учителю издае, и школа съ огревомъ снабдева. Особыту похвалу као любительн школе и просвете заслужую господа свештеници Буковински Халипъ, парохъ у Карабежи на Черемошу, и Носієвићъ парохъ Кливодинскій. — У селу Драгоешти заведена е не давно школа, кою е помоћу православногъ Буковинскогъ религіозногъ фонда община местна сазидала и учителя пристойно съ платомъ снабдела. У месту Раваници подигла е община лепу школску кућу са нужнымъ за учителя обиталищемъ и са стаяма, и одредила на издаванъ школе фонд одъ 5000 фр. Кнезь Михаилъ Стурдза поклонію е овой школи две обвезанице, сваку одъ 100 фр. а. вр. — У месту Вами подигла е такође община помоћу предіоменутогъ религіозногъ фонда школу, и на издржаванъ ове жртовала е нешто землѣ и 4000 ф. ср. Покойный парохъ Драгоешкій Константинъ Воробкієвићъ, поклонію е на местну школу 50 фор., парохъ Борђе Дашкієвићъ 60 фор., кнезь местный Бурађъ Котларчикъ и певаць Хурзуинъ сваки по 25 фор. на ту исту свету цель жртовали су.

---

* * Знамъ да ће за читателъ Школскога Листа занимливо быти чути, колико се одъ кое вере жителя у нашемъ аустрійскомъ царствѣ налази. Аустрійскій Школскій Вестник

на основу државногъ найновіегъ пописа, доноси намъ о томѣ занимливо известіе, кое не пропуштамо у нашемъ листу са-обштити.

По вери има у царству аустрійскомъ :

Римляна латинскога обреда	23,541,482.
Уніята	3,468,259.
Саединѣннихъ Ђрмена	9,323.
Православнихъ	2,877,457.
Ђрмена кои нису съ Римомъ саединѣни	3,003.
Протестанта (Лутерана).	1,202,445.
Реформата (Калвина).	1,926,528.
Унитарца.	49,207.
Еврея.	1,040,578.

Одношенѣ людій по вери у процентима овако стои : Римляни съ Уніјатима и са сединѣннимъ Ђрменима износе одъ целога людства: 80.7 0|0; православни и несаединѣни Ђрмени: 7.9 0|0; протестанти и реформатори уедно чине: 8.5 0|0; Унитарци: 0.1 0|0 а Евреи: 2.8 0|0.

У источној Галиціи већина жителя е уніјатске вере; у Ерделю, у Буковини и у военој граници већина е православне вере; а у свима осталимъ круновинама Римляни чине вышество народа. Протестанти живе по највыше у Унгарској и у Ерделю, а найманѣ ихъ има у Млетачкој. Еврея има свуда а највыше у источној Галиціи. — Осимъ овыхъ вера има у Буковини јоштѣ Липована (ово су Руси старообрядци или Расколници кои су вредни и побожни люди; има ихъ едно 4000 у Буковини), и Меноните. Ово е една секта протестантске цркве.